

Erdei Lilla

PÖRGŐS, FIATALOS

I. Hétfő

– Gyere, Áron, csocsózzunk! – kiált rám Endre, a grafikus. Kezében két üveg a kakukkfűves sörkülönlegességünkből.

A szokásosnál is nehezebb lelkesedést színlelnem. Egyedül szeretek ebédelni, amire sem az irodában, sem a konyhában, de még a közelebbi étkezdékben sincs mód, vagyis a város másik felébe kell áttekernem. Visszafelé ráadásul kajakómában, amire sajnos eléggé hajlamos vagyok. Biztosan egy olasz veszett el bennem.

Vagy valahogyan megettem egy olaszt. Ezen a lusta, forró délutánon kifejezetten úgy érzem. Kizárt, hogy feltápáskodjak erről a kényelmes, napsárga babzsákról.

– Most értem vissza – sóhajtok.

– Hol ettél?

– A Kisdisznóban.

– Akkor már le is mozgottad a kaját! – csap le Endre. – Nincs mese! Csocsó, csocsó, cso...

– Utálom a csocsót – csapok le én is a kezem ügyében levő, Johnny Deppet a Bolond Kalapos szerepében ábrázoló kerámiaszoborral, amely olyan jól illik az iroda fiatalosan laza légkörébe.

Vagyis csapnék. Szívem szerint. De a börtönben nincsenek napsárga babzsákfotelok.

Endre rommá ver. Nem csak lekoptatni akartam: tényleg rühellem a csocsót. Magam részéről a biliárdra esküszöm. Ott nem kell gyorsnak lenned, van időd rendesen célózni. Emellett a csocsó rejtélyes módon mindenkit ugrándoató, huhogó majommá változtat – a cingár, szomorú-koravén, bugyirózsaszín inges Endre esetében ez különösen groteszk látvány –, biliárd közben viszont megőrizheted a méltóságodat.

– Hát ez jó menet volt – sóhajt boldogot, kakukkfű-szagút Endre.

– Neked talán – mondom –, én rekordszar voltam.

– Ugyan már, haver! Volt pár megmozdulásod, ami komolyan megizzasztott!

Gyanakodva rásandítok, de őszintének tűnik. Valami mégse stimmel. Akkor jövök rá, micsoda, amikor Endre ledobja a bombát:

– Majd rendszeresen edzeni fogunk!

A munkaidő hátralevő része gyorsan eltelik. Főleg, mivel sikerül leterelnem Mátét, a fejlesztőt, amikor egy Facebook-szünetben rám ír, hogy starcraftozni akar. Az, hogy épp én írtam, jól mutatja, mennyire kétségbeesett. Biztos senki más nem állt kötélnek.

Mintha kitalálná a gondolatomat, rögtön meg is cáfolja azt:

pedig Tipli szerint kurvajó vagy – írja.

márminthogy én? – kérdezem.

pont az a stratégiai érzéked van meg, amit nekem fejlesztenem kéne – feleli Máté.

de ezt honnan tudja Tipli?

Máté nem válaszol. Nekem meg egyre nyugtalanítóbb gondolatok zakatolnak az agyamban.

egyáltalán KI az a Tipli?

Sutty. Fekete-fehér villanás. Vajon egy miniatűr üstökös, egy fénysebességgel száguldó piszkos hólabda csapódott az irodába? Netán egy gömbvillám?

Egyik sem. Foxi az, Niki border collie-ja. Niki lényegesen kellemesebb tagja a grafikai részlegnek, mint Endre, de azért kicsit kevésbé kreatívan is idomíthatta volna a kutyáját.

Naná, hogy az eb előttem köt ki. Lelkesen csóválja a farkát, csillogó szemmel bámul rám. Van valami a szájában.

– Hé, az hörcsögtáp! – esik le a tantusz. – Ne edd meg! Vagy legalábbis ne dobozostul.

Foxi nem tágít. Lassanként feldereng bennem, amit valaki még az első napomon mesélt, de amit akkor csak a szokásos beavatási szívatásnak hittem. A hörcsögöt *a kutya* szokta etetni. Niki betanította, hogyan szórja a tápot az adagolóba.

– Milyen kár, hogy még maga Cesar Millan sem adhatna neked szembefordítható hüvelykujjat – mondom, és kipattintom a kutyanyáltól ragacsos doboz fedelét. Visszaadom Foxinak, majd nézem, ahogy a terráriumhoz lohol. *A Mr. Pickles című rajzfilmsorozat jut eszembe, ahol a Sátán egy aranyos border collie alakjában jár a földön.*

Mit nem adnék egy lusta, önző, antiszociális macskáért, aki nem eteti a hörcsögöket, hanem megzabálja őket!

Mindazonáltal járhattam volna rosszabbul is. Foxi lehetne akár golden retriever is.

Finom érintésre riadok. Foxi gazdája, Niki az. A hátratolt kötött sapka és az óriási, vastagkeretes szemüveg se tudja elrejteni, mennyire dögös.

– Gergő beszélni szeretne veled – mondja.

Feltápázkodom. Niki jön velem.

– Kiugrok egy cigire – magyarázza. – Majd utána gyere ki te is. Biztos nem fog sokáig tartani.

Nocsak. Kezdhetek fosni?

Bár nem lennék a lelkem mélyén inkább megkönnyebbülve? Hazamehetnék, hogy megint naphosszat görgessem az álláshirdetéseket, közben instant kínai téstát zabáljak és sörözsek! Legalább valamivel könnyebben sajnálhatnám magam, mint most, amikor tulajdonképpen az a legnagyobb bajom, hogy nincsen semmi bajom.

Niki a tetőteraszra megy, én pedig Gergő odújába. Egyébként nem különködik, jobban szereti a nagy, közös irodát, de nyilván nem mondhatott le teljesen a tradicionális főnökszerep kellékeiről. Például egy félreeső helyről, ahol a kellemetlen híreket közölheti az alkalma... bocs, csapattagokkal. Haverokkal. Lelki társakkal.

Mondjuk egy jókora, gumilabdákkal teli medence nem tűnik épp a legalkalmasabbnak erre a célra.

– Gyere, csobbanj egyet! – kiáltja Gergő a labdák közül. Főnöki rangját egyedül az jelzi, hogy vöröses szakálla mindenki másénál hosszabb, a mellkasát veri. Piros Vans surranója boldogan kalimpál a levegőben.

Már épp ereszkednék a labdák közé, amikor hirtelen, mintha csak most kapna észbe, megkérdezi:

– Vagy ez kellemetlen neked?

– Tessék?

– Feszélyez? Van, akit igen. Néha megfeledkezem róla, ne haragudj. Az is tök oké, ha ott kinn ülsz le.

– Legalább végre kipróbálhatom. – Ez nem is hazugság. Eddig csak a plázák gyermekmegőrzőjében láttam ilyen labdamedencét. Ha ott vetem bele magam, biztosan rám hívják a rendőrséget.

– Ez aztán a pozitív hozzáállás! – nevet Gergő. Megint iróniát sejtetek, de az ő tekintetében se látom semmi jelét.

Mi a francból ilyen boldog és barátságos itt mindenki?

– Biztos kicsit sokkoló ez a légkör – mondja Gergő, és felém dob egy kék labdát. Elkapom, majd némi habozás után visszadobom. Ennek mintha megörülne, még szélesebb mosollyal folytatja: – Ne aggódj, ismerem az érzést. Én se Waldorf suliba jártam, nem is kommunában neveltek a szüleim. Átmentem ugyanazon a drillen, ami miatt te *jelenleg gondolod, hogy a hatékony munkavégzésnek kimerítőnek és unalmasnak kell lennie, a kollégáidat pedig versenytársaknak vagy egyenesen ellenfeleknek kell tekintened.*

– Én...

– De emiatt nem kell görcsölnöd. Tart, ameddig tart, nem rohanunk sehová. Egyszer csak azon veszed majd észre magad, hogy hopp! minden parádat elengeded.

– Én nem parázok...

– Addig is annyit tehetünk, hogy minden feltételt biztosítunk neked a nyugodt munkavégzéshez. – Gergő olyan hirtelen emelkedik ki a labdák közül, hogy hátrahőkölök.

– Gyere velem, meg is mutatom! – mondja, majd habozásomat félreértve hamiskásan hozzáteszi: – Nyugi, természetesen a labdákról se kell lemondanod! Örülök is, hogy ennyire bejönnek!

Értetlenül követem. Gergő egy festetlen faajtóhoz vezet.

– A magunk részéről mi nem hiszünk az ajtóban, de ahogy az irodámon is láthatad, bizonyos helyeken szükségesegek. Minden nehézségük és elhatároló jellegük ellenére is nyújtanak egy kis intimitást. Márpedig úgy érezzük, hogy neked most erre van a legnagyobb szükséged.

Kinyitja az ajtót, betessékel.

Az egyik fal itt is teljes egészében ablak, de egy lepukkant gyárépületre nyílik. Az irodánk és a sörfőzdénk telekszomszédjaként a gyár alighanem azokat a dzsentrifikálódás előtti állapotokat konzerválja, amikor a cégünk még nem költözött ide. Akárhogyan is, a kormos tűzfalak és a kopár udvaron halmozódó fémhulladék látványa remekül passzol az irodahelyiség főzélékszerű szőnyegéhez és szoci lambériájához.

A sarokban pedig – el se hiszem! – egy biliárdasztal. Nem vatta új, inkább mintha valami rossz csehóból szereztek volna. Épp csak a posztó nincs cigivel kiegészítve. Talán fricskának szánták, de akkor is tökéletes. Egész ittlétem alatt nem éreztem még magam ennyire otthon.

– Ne vedd zokon, ha néha valamelyikünk bezörget hozzád – mosolyog Gergő –, mi se csak a csocsót szeretjük ám! De nyugi, nem megyünk majd nagyon az agyadra.

– Az jó lesz – csúszik ki a számon, de szabadkozni sincs időm, mert a következő pillanatban elősétál a biliárdasztal mögül... egy macska. Egy karcsú, bakelitfekete szőrű kandúr. Unottan néz rám sárga szemével.

Zavartan kérdezném Gergőt, honnan tudták, hogy a macskákat preferálom, hisz senki nek nem említettem – Gergő azonban eltűnt.

Remegve szívom a cigimet. Niki türelmesen várja, hogy összeszedjem gondolataimat. A tetőterasz mellvédjén ül, skinnyfarmeros lábát lógázza. Már a látványtól hányingerem támad. Szekunder tériszony.

- Odafigyelünk rád – töri meg végül a csendet. – Mi ebben olyan borzasztó?
- Nem borzasztó, csak... jól mondja Gergő, *szokatlan*.
- Majd megszokod. A komfortzónáddá válik. Leszámítva, hogy itt mindig történik valami *izgi*.

Ettől kibújik belőlem a kisördög.

- Veled például mi izgi történt itt legutóbb? Kipukkadt az egyensúlylabdád? Elromlott a fülesed? Endre véletlenül nem a kedvenc lattédat hozta neked?
- Mostanában a legizgalmasabb egy fura új szövegíró kolléga érkezése volt – feleli Niki szemrebbenés nélkül. – Nem mesél magáról, nem is kérdez, nem hálás semmiért, és folyton olyan képet vág, mint aki citromba harapott... de mégis van benne valami szexi. Talán hamarosan megmutatja azt a titokzatos irodáját is.

- Basszus – lihegi Niki a számtól fél centire –, ez egy *kulcs*?
- Aha – lihegem vissza, miközben próbálok beletalálni a zárba.
- Ezen a helyen... senkinek nincs kulcsa. Még Gergő irodája se zárható.
- Na és mire következtetsz ebből?
- Hát arra, hogy kibaszottul különleges lehetsz!

Utána hosszú percekig pihegünk csendben, szorosan egymás mellett. Hátamat nyomja a biliárdasztal lapja, mégsem akaródzik megmozdulnom.

Átfut rajtam, hogy talán mondanom kéne valamit, de mivel Niki a mennyezetet nézi, nem zavarom. Nekem az is elég, hogy nem látszik elégedetlennek.

Hirtelen megjelenik felettünk egy fekete macskafej. Niki próbálja megsimogatni, de a macska inkább továbbáll csupasz mellkasomra, majd a hasamra. Ügyetlenül félrerakom magamról, amit lesújtó pillantással nyugtáz.

- Nagyon aranyos – mondja Niki. – Szoktam látni odakinn, de nem tudtam, hogy ide tartozik. Hogy hívják?

Próbálok felidézni, említette-e Gergő a macska nevét, de hiába.

- Tipli – vágom rá hirtelen ötlettel.
- Niki, már félig felkönyökölve, megdermed.
- Tipli? – kérdezi. – Ez biztos?
- Miért is ne? Legyen Tipli.

Niki szeme fel-alá jár az arcomon.

- *Te tényleg nagyon különleges vagy!* – szakad ki belőle. *Már meg se próbálok megfejtetni, miért mondogatja ezt.*

Leszökken a biliárdasztalról. Kidörzsölt hátára hajtincsek és nyirkos pormacskák tapadnak. Szórakozottan szedegeti széthányt ruháit. Hajolgatását kihasználva én is megkaparintom, gyorsan felhúszom a gatyámat. Valakit öltözni látni még annál is nagyobb hatalom, mint a vetkőzését végignézni. Ezzel persze Niki aligha értene egyet – mármint azzal, hogy fölötte most bárkinek hatalma van.

Miután felöltözött, odajön, hogy gyors csókkal búcsúzzon.

- Egy ebéd valamikor a héten? – veti fel.
- Egyedül szoktam enni.
- Tudom – mondja Niki kajánul. – Akkor holnapután? Hogy legyen időd megszokni a gondolatot.

Kilibben az ajtón. Furcsa csend marad utána.

A nap hátralevő részét a Projekttel töltöm. Ha a lényegre vagy kíváncsi, gondoldj úgy a dologra, mint egy gyógyfüveket is tartalmazó kézműves sörre. Ha emellett a technológiai vívmányok (khm) is lenyűgöznek, akkor csapj hozzá egy mobilalkalmazást, amely segít eldönteni, milyen sörre van épp szükséged. A találati lista élén egyelőre nyilván a sajátjaink állnak, de nyitottak vagyunk a kooperációra más sörgyártókkal is. Ha ez még nem lenne elég, az app arra is ad javaslatot, hogy a folyamatosan bővülő adatbázisunkban szereplő kocsmák közül melyikben kortyolgasd el a kiválasztott sört. A dolog persze csak annyira megalapozott, mint amennyire „megbízhatóan” árulták el az általános iskolában oly népszerű hangulatgyűrűk, hogy viselőjüknek épp milyen kedve volt.

Nem árulok el nagy titkot azzal, hogy a mi alkalmazásunk is hasonló elven működik. Azt persze nem feltétlenül könnyű belőni, hogy a felhasználó keze azért melegebb és nyirkosabb-e a megszokottnál, mert fel van spannolva, azaz komolyabb alkoholtartalomra és vadabb bulira van szüksége, vagy pedig azért, mert nátha bujkál benne, és az alkalmazásnak inkább hazafelé kellene őt terelgetnie. De ez már legyen a fejlesztők gondja – na meg magáé a felhasználóé, akit azért szeretnék önállóbbnak gondolni egy szarvasmarhánál.

Emiatt tudom egyáltalán elviselni a munkámat, ha már a véletlen így hozta. Anyagiakban szűkölködő, szellemiek terén gyanakvó őseim remekbe szabott posztkomcsi ivadéka vagyok: a marketinget kicsit még mindig átverésnek érzem. Fontosnak tartom a vásárló megfelelő informálását, végső soron azt, hogy önálló döntést hozzon. Oké, ezt az önállóságot is lehet cinikusan értelmezni, mint ahogy a hívók is a szabad akarattal oldják fel a bűn létezésének paradoxonját egy *elvileg* jó és mindenható Isten által kormányzott világban – de enélkül a mentség nélkül végképp megundorodnék attól, amit csinálok. Muszáj arra gondolnom, hogy a mi kampányunk olyan őszinte, amennyire egyáltalán az lehet. Az elsődleges termék asszociációi, a sör alkoholtartalma és a fogyasztás körülményei elejét veszik azoknak a félreértéseknek, amelyek például a homeopátiából való tömeges kiábránduláshoz vezettek. A mi sörünk sose minősült gyógyászati készítménynek, mindössze a marketing az átlagosnál jobban hangsúlyozza a bőrre, a hajra és az idegekre gyakorolt kedvező hatást. Amúgy ez sem akkora wasistdas. Egy kutatás szerint a sörfogyasztás, illetve a vele járó társas időtöltés olyan jót tesz a kedélyállapotnak, hogy az átlagos brit férfinak hetente két alkalommal lenne rá szüksége.

Szociális élesztő, fut át az agyamon. Nem tudom, honnan jön. Sután tükörfordított anglicizmusnak hat, mintha közös töről fakadna a *social butterfly* (társasági vajlégy!), *de érzem, hogy kezdhettek vele valamit. Gyorsan fel is firkálom az asztalon heverő füzet első lapjára.*

Pár sor (na meg egy ihlető gyömbéres-szegfűszeges sör) után furcsa érzésem támad. Mintha figyelnének. Az ablakon kipillantva meglátom Gergőt, amint keresztülsétál a mi telkünket a gyártól elválasztó kopár betonsávon, és odamegy két, fekete munkaruhába öltözött emberhez. Kezet ráznak, majd elmélyült beszélgetésbe elegyednek, de egyikük se pillant az iroda felé.

Az érzés azonban nem szűnik meg. Hátrapillantva Tiplivel nézek farkasszemet. Bálványként ül a biliárdasztalon, csak farka mozog. Sárga szeme kényszerítően mered rám.

– Mi van, haver? – kérdelem tőle.

Tipli fújtatás és morgás alvilági keverékét hallatja. Tiszta Kedvencek temetője.

– Jól van, na – mondom, és folytatom a munkát. – Talán inkább Churchnek kéne, hogy hívjalak.

...

Az elbeszélés folytatása a Pannon Tükör Online-on olvasható!

Németh János: A halász és a sellő